

12 Δεκεμβρίου, 1995

[ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΖΙΒΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 957/95)

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Έννομο συμφέρον — Αλλοδαποί — Απέλαση — Ανυπαρξία στην κριθείσα περίπτωση εννόμου συμφέροντος προσώπου άλλου από τον ίδιο τον αλλοδαπό να προσφύγει για αναστολή του διατάγματος απέλασης — Περιστάσεις.

5

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Αίτηση προσωπικού διατάγματος αναστολής της προσβαλλόμενης πράξης — Αλλοδαποί — Απέλαση — Το ζήτημα της αναστολής της με βάση και τα πορίσματα στη *Moyo v. Republic* — Η αίτηση απερρίφθη.

10

Οι αιτητές επεδίωξαν με την αίτηση τη λήψη διατάγματος αναστολής εκτελέσεως της απέλασης της δεύτερης αιτήτριας που ήταν και το αντικείμενο της προσφυγής.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την αίτηση, αποφάσισε ότι:

20

1. Το πρώτο εύρημα είναι ότι ο αιτητής δεν έχει έννομο συμφέρον στην παρούσα διαδικασία. Το συμφέρον, αν υπάρχει, είναι εκείνο της ίδιας της αιτήτριας στην οποία αφορά η απόφαση και όχι του αιτητή. Οποιοδήποτε συμφέρον προβάλλει ο αιτητής, εκτός του ότι είναι απομακρυσμένο, ούτε προσωπικό του είναι ούτε τον επηρεάζει άμεσα. Ως εκ τούτου, η αίτηση εκ μέρους του αιτητή πρέπει να απορριφθεί και μόνο για το λόγο αυτό.

2. Η συνήγορος των καθ' ων η αίτηση αντιπαράβαλε στην υπόθεση αυτή την απόφαση στην υπόθεση *Moyo and Watson v. The Republic* (1983) 3 C.L.R. 1203, όπου με ανάλογα γεγονότα κατ' έφεση το Δικαστήριο επεκύρωσε την άρνηση του πρωτόδικου Δικαστή να εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα αναστολής. 5

Στην απόφαση *Moyo* (πιο πάνω), το Δικαστήριο επιλαμβάνεται όλων των εγχειρομένων εδώ θεμάτων.

3. Το βάρος απόδειξης ανεπανόρθωτης ζημιάς βρίσκεται στους ώμους της αιτήτριας. Η μόνη μαρτυρία που υπάρχει είναι στην ένορκη δήλωση του αιτητή, ο οποίος ισχυρίζεται στην παράγρ.11 ότι, αν απελαθεί η αιτήτρια, ο ίδιος θα υποστεί ανεπανόρθωτη ζημιά λόγω των εξόδων στα οποία έχει ήδη υποβληθεί για την παρουσία της αιτήτριας στην Κύπρο. Έτσι η αίτηση της αιτήτριας παραμένει χωρίς μαρτυρία για οποιαδήποτε προσωπική της ζημιά. 10
15

Εν όψει των πιο πάνω και των αρχών που αναφέρονται στη υπόθεση *Moyo* (πιο πάνω), καθώς και την ανάλυση που γίνεται με εφαρμογή στα γεγονότα της υπόθεσης εκείνης, το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι: (α) είναι αμφίβολο αν η αιτήτρια έχει έννομο συμφέρον στην παρούσα υπόθεση, λόγω του γεγονότος ότι κανένα δικαίωμα έχει αυτή να παραμείνει στην Κύπρο, έστω και αν ανασταλεί η απόφαση και, (β) δεν έχει αποδειχθεί ανεπανόρθωτη ζημιά. 20
25

4. Η αίτηση τόσο του αιτητή όσο και της αιτήτριας απορρίπτονται. Το προσωρινό διάταγμα αναστολής ακυρώνεται.

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις: 30

Amanda Marga Ltd v. Republic (1985) 3 C.L.R. 2388,

Georgiou v. Republic (No.1) (1968) 3 C.L.R. 401,

Moyo and Watson v. Republic (1988) 3 C.L.R. 1203. 35

Αίτηση.

Αίτηση σε προσφυγή με την οποία οι αιτητές ζητούν προσωρινό διάταγμα του δικαστηρίου για αναστολή της απόφασης των καθ' ων η αίτηση για απέλαση και/ή σύλληψη της αιτήτριας αρ. 2, μέχρι την εκδίκαση της προσφυγής. 40

Γ. Ερωτοκρίτου, για τους Αιτητές.

Δ. Παπαδοπούλου, Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας,
για τους Καθ' ων η αίτηση.

5

Cur. adv. vult.

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Με την προσφυγή τους αυτή οι αιτητές ζητούν δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση των καθ' ων η αίτηση να απελάσουν και να συλλάβουν την αιτήτρια, προτιθέμενη σύζυγο του αιτητή, είναι άκυρη και παράνομη και χωρίς νομικό αποτέλεσμα. Με αίτηση τους ημερ.8.11.95 οι αιτητές ζητούν προσωρινό διάταγμα του Δικαστηρίου που να αναστέλλει την απόφαση των καθ' ων η αίτηση μέχρι την εκδίκαση της προσφυγής. Η αίτηση για προσωρινό διάταγμα συνοδεύεται από ένορκη δήλωση του αιτητή.

10

15

Σύμφωνα με τη μαρτυρία που τέθηκε ενώπιόν μου, που περιέχεται στις ενόρκους δηλώσεις που υποστηρίζουν την αίτηση και την ένσταση και την προφορική μαρτυρία που δόθηκε κατά την αντεξέταση του ενόρκως δηλούντα για τους καθ' ων η αίτηση, προκύπτει το ακόλουθο ιστορικό.

20

Ο αιτητής είναι παντρεμένος με Ελληνοκυπρία, με την οποία βρίσκεται σε διάσταση αλλά μέχρι σήμερα δεν έχει εκδοθεί διαζύγιο. Η αιτήτρια, η οποία κατάγεται από τις Φιλιππίνες, εφθάσε στην Κύπρο ως οικιακή βοηθός στις 31.12.92 για να εργαστεί στην οικογένεια του Ανδρέα Χρίστου από την Λάρνακα. Κατά την παραμονή της στην Κύπρο είχε σχέσεις με τον αιτητή και τον Ιανουάριο του 1994 εγκατέλειψε την εργασία της και συζούσε με τον αιτητή. Στις 19.12.94 η αιτήτρια υπέβαλε αίτηση στις αρχές για ανανέωση της προσωρινής της άδειας που έληγε στις 31.12.94, για να παραμείνει στην Κύπρο και να διαμένει κοντά στον αιτητή, με σκοπό το γάμο. Στις 7.3.95 η αίτηση αυτή της αιτήτριας για παράταση της άδειας της ως επισκέπτριας απορρίφθηκε και, σύμφωνα με τους καθ' ων η αίτηση, ζητήθηκε από την αιτήτρια να προβεί στις δέουσες ενέργειες για να αναχωρήσει από την Κύπρο. Το γεγονός τούτο αμφισβητείται από την άλλη πλευρά και τούτο φαίνεται από την αντεξέταση που έγινε στο μάρτυρα. Οι αιτητές ισχυρίζονται ότι ουδέποτε κοινοποιήθηκε η απόφαση αυτή στην αιτήτρια.

30

35

40

Στις 13.6.95 εκδόθηκαν εντάλματα κράτησης και απέλασης της αιτήτριας, αλλά για αρκετούς μήνες δεν κατέστη δυνατόν να εντοπισθεί, τούτο δε έγινε τελικά τον Νοέμβριο του 1995, οπότε

και συνελήφθη και κρατείται μέχρι σήμερα εν αναμονή της έκβασης της παρούσας αίτησης. Ας σημειωθεί ότι, σύμφωνα με την ένορκο δήλωση του αιτητή, στις 12.4.95 κατετέθη νέα αίτηση στις αρχές μαζί με εγγυητική της Τράπεζας Κύπρου για να δοθεί άδεια στην αιτήτρια να παραμείνει στην Κύπρο για να συνάψει γάμο με τον αιτητή μόλις περατωθεί η διαδικασία διαζυγίου του. 5

Στο στάδιο αυτό θα ήθελα να παρατηρήσω ότι η μαρτυρία που περιέχεται στην ένορκο δήλωση του αιτητή είναι το λιγότερο και επεικέστερο που μπορεί να χαρακτηριστεί ελλιπής: Ουδενμία αναφορά γίνεται σ' αυτή την ένορκο δήλωση για την αρχική άφιξη της αιτήτριας στην Κύπρο και το σκοπό της αφίξεως της, καθώς και ουδενμία αναφορά στην αίτηση του Δεκεμβρίου του 1994 και το αποτέλεσμα της ή την κατ' ισχυρισμό μη κοινοποίηση της απόρριψης της. 10 15

Δεν προτίθεμαι να καταλήξω σε τελικό συμπέρασμα αν πράγματι κοινοποιήθηκε η απόφαση ή όχι στην αιτήτρια, γιατί, όπως θα φανεί πιο κάτω, τούτο δεν επηρεάζει την παρούσα διαδικασία. 20

Το πρώτο μου εύρημα είναι ότι ο αιτητής δεν έχει έννομο συμφέρον στην παρούσα διαδικασία. Το συμφέρον, αν υπάρχει, είναι εκείνο της ίδιας της αιτήτριας στην οποία αφορά η απόφαση και όχι του αιτητή. Οποιοδήποτε συμφέρον προβάλλει ο αιτητής, εκτός του ότι είναι απομακρυσμένο, ούτε προσωπικό του είναι ούτε τον επηρεάζει άμεσα (δείτε και *Amanda Marga Ltd v. The Republic* (1985) 3 C.L.R. 2388). Ως εκ τούτου, η αίτηση εκ μέρους του αιτητή πρέπει να απορριφθεί και μόνο για το λόγο αυτό. 25

Η βάση πάνω στην οποία στηρίχθηκε η αίτηση είναι η κατ' ισχυρισμό ανεπανόρθωτη ζημιά που θα προκύψει αν η αιτήτρια απελαθεί και το γεγονός ότι δεν θα μπορεί να παρίσταται ως εκ τούτου κατά τη διάρκεια της εκδίκασης της προσφυγής της. Ο συνήγορος της αιτήτριας, προβάλλοντας το επιχείρημα αυτό, βασίστηκε στην πρωτόδικη απόφαση στην υπόθεση *Georghiou (No.1) v. The Republic* (1968) 3 C.L.R. 401, όπου στην προσφυγή της αιτήτριας δόθηκε προσωρινό διάταγμα αναστέλλοντας την απέλαση της με βάση το γεγονός ότι αυτή θα εστερείτο του δικαιώματος να έχει άμεση πρόσβαση στα Κυπριακά Δικαστήρια κατά την εκδίκαση της προσφυγής της, ζημιά που δυνατόν να μην μπορούσε να υπολογισθεί για να αποζημιωθεί η αιτήτρια σε περίπτωση που κέρδιζε την προσφυγή. Η συνήγορος των καθ' ων η αίτηση αντιπαραβάλε στην υπόθεση αυτή την απόφαση στην υπόθεση *Moyo and Watson v. The Republic* (1988) 3 30 35 40

C.L.R. 1203, όπου με ανάλογα γεγονότα κατ' έφεση το Δικαστήριο επεκύρωσε την άρνηση του πρωτόδικου Δικαστή να εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα αναστολής. Στην σελ. 210 της απόφασης αυτής λέχθηκαν τα ακόλουθα σχετικά με το θέμα αυτό:

5

"The human right acknowledged by article 30.1, safeguarding unimpeded access to the Court, does not require that aliens be allowed to stay in the country pending the hearing of a judicial proceedings. What this article entitles the appellants, is to be present at the trial of their case. (See, *Sayigh v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 277)."

10

Επίσης, η συνήγορος των καθ' ων η αίτηση, βασιζόμενη στην απόφαση αυτή, υπέβαλε στο Δικαστήριο ότι, αφού είχε λήξει η άδεια παραμονής της αιτήτριας στην Κύπρο, αναστολή της απόφασης απέλασης δεν θα έδιδε δικαίωμα παραμονής αυτής στην Κύπρο και έτσι δεν θα επηρεαζόταν κανένα της έννομο συμφέρον, γεγονός που θα κατέληγε στη μη ύπαρξη ενεστώτος έννομου συμφέροντος εκ μέρους της αιτήτριας, που θα της έδιδε το δικαίωμα να ασκήσει προσφυγή.

15

20

Περαιτέρω, υπέβαλε ότι αν με την αναστολή της εκτέλεσης της διοικητικής απόφασης εξυπακούοταν ότι θα επιτρέπετο στην αιτήτρια να παραμείνει στην Κύπρο, τούτο θα ισοδυναμούσε με έκδοση διοικητικής απόφασης από το Δικαστήριο, γεγονός ανεπίτρεπτο γιατί θα παραβιάζονταν οι αρχές της νομολογίας που καθορίζουν ότι δεν μπορεί να δοθεί αναστολή αρνητικής διοικητικής πράξης, διότι εξυπακούει την πιο πάνω συνέπεια.

25

30

Στην απόφαση *Moyo* (πιο πάνω), το Δικαστήριο επιλαμβάνεται όλων των πιο πάνω θεμάτων και ως εκ τούτου θεωρώ αναγκαίο να παραθέσω εκτεταμένα αποσπάσματα από την απόφαση, στην οποία, ως σημειωθεί, η απόφαση της διοίκησης να απελάσει τον αιτητή 1 λήφθηκε ενώ δεν είχε ακόμη δοθεί απάντηση στην αίτηση του για παράταση της άδειας παραμονής. Στη σελ. 1207 λέχθηκαν τα ακόλουθα:

35

"Counsel for the appellants founded his submissions of flagrant illegality - in the case of appellant 1 - on the failure of the Authorities to give prompt reply to his application for extension of his permit to stay and the right allegedly accruing thereupon to a foreign subject to stay in the country pending the determination of such application. Invited by the Court to support his proposition by authority, if available, he referred us

40

to English statutory provisions that have no application in Cyprus. Our legislation Aliens and Immigration Law, Cap. 105 - and Regulations made thereunder, recognise no such right to an alien; nor indeed any right to stay beyond the time expressly limited by the permit authorising his stay in the country." 5

Και στις σελ. 1209 - 1210:

"Where the act challenged is a negative one, that is, a decision leaving unchanged the legal regime, its suspension can have no consequences on the right of the subject. For this reason there is no amenity to suspend by a provisional order a negative act because the suspension can have no noticeable consequences on the rights of the pursuer. This is explained in *Sayigh v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 277 alongside with reference to Greek case law. There is no jurisdiction to reverse by a provisional order a negative act which is precisely what appellant 1 is seeking to achieve in these proceedings. The jurisdiction of the Court under article 146 is confined to a review of the legality of administrative action with a view to its annulment where illegal. The assumption of further jurisdiction would transgress the limits set by article 146 and offend the principle of separation of powers enshrined in the Constitution. 10 15 20

The suspension of the decision would be of no assistance to appellant 1, as it would confer no right to him to stay in the country. This being the position it is doubtful whether he has a legitimate interest to impugn the sub judice act. Direct prejudice of an existing interest is a prerequisite for the invocation and exercise of the jurisdiction of the Supreme Court under article 146.1. We shall say no more on that aspect of the case, as the jurisdiction is intrinsically connected with the merits of the case." 25 30

Τέλος, στη σελ. 1207, σχετικά με το θέμα ανεπανόρθωτης ζημιάς:

"It is truly difficult to contemplate the occurrence of anything in the nature of irreparable damage, that is, damage irretrievable by any of the remedies available to a successful party upon the annulment of administrative action, considering the circumstances of the appellants, particularly the absence of an unqualified right to work in the country." 35 40

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να παρατηρήσω ότι το βάρος απόδειξης ανεπανόρθωτης ζημιάς βρίσκεται στους ώμους της αιτή-

5 τριας. Η μόνη μαρτυρία που υπάρχει είναι στην ένορκo δήλω-
ση του αιτητή, ο οποίος ισχυρίζεται στην παράγρ. 11 ότι, αν απε-
λαθεί η αιτήτρια, ο ίδιος θα υποστεί ανεπανόρθωτη ζημιά λόγω
των εξόδων στα οποία έχει ήδη υποβληθεί για την παρουσία της
αιτήτριας στην Κύπρο. Έτσι η αίτηση της αιτήτριας παραμένει
χωρίς μαρτυρία για οποιαδήποτε προσωπική της ζημιά.

10 Εν όψει των πιο πάνω και των αρχών που αναφέρονται στην
υπόθεση *Moyo* (πιο πάνω), καθώς και την ανάλυση που γίνεται με
εφαρμογή στα γεγονότα της υπόθεσης εκείνης, καταλήγω στο συ-
μπέρασμα ότι: (α) είναι αμφίβολο αν η αιτήτρια έχει έννομο συμ-
φέρον στην παρούσα υπόθεση, λόγω του γεγονότος ότι κανένα δι-
καίωμα έχει αυτή να παραμείνει στην Κύπρο, έστω και αν αναστα-
λεί η απόφαση και, (β) δεν έχει αποδειχθεί ανεπανόρθωτη ζημιά.

15

Η αίτηση τόσο του αιτητή όσο και της αιτήτριας απορρίπτο-
νται. Το προσωρινό διάταγμα αναστολής ακυρώνεται.

Δεν εκδίδεται διάταγμα για έξοδα.

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

13 Δεκεμβρίου, 1995

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

GEORGE ALAN WHITE,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 1/94)

-
- Φορολογία — Φορολογία Κεφαλαιουχικών Κερδών — Άρθρο 5(2) του
περί Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου (Ν. 52/80) —
Ερμηνεία και εφαρμογή στην κριθείσα περίπτωση — Περίοδος
ιδιοκατοίκησης — Κύρια κατοικία — Τρόπος υπολογισμού —
Κρίσιμος χρόνος. 5
- Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώ-
σεως — Έλλειψη δέουσας έρευνας — Φορολογία κεφαλαιουχικών
κερδών — Η απόφαση του Εφόρου έπασχε. 10
- Ο αιτητής προσέφυγε κατά της επιβολής σε βάρος του φορολογίας
κεφαλαιουχικών κερδών ως προς τη διάθεση της κατοικίας του.
- Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση,
αποφάσισε ότι: 15
1. Ενόψει του γεγονότος ότι ο αιτητής μέχρι τον Ιανουάριο του 1987
εργαζόταν στο Ηνωμένο Βασίλειο και επισκέφθηκε την Κύπρο συ-
νολικά για περίοδο 68 ημερών, στο διάστημα τριών ετών, από το
1984-1986 και μόνο για διακοπές, κρίνεται ότι ήταν εύλογα επιτρε-
πτό στον Έφορο να μη λάβει υπόψη την περίοδο αυτή των 68 ημε-
ρών προκειμένου να υπολογίσει την περίοδο των πέντε ετών που το
Άρθρο 5(2) του περί Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου
(Ν. 52/80) προνοεί καθότι κατά την περίοδο αυτή η εν λόγω κατοι-
κία δεν ήταν η κύρια κατοικία του αιτητή. 25